

၇ နှိ ရ ဆန်း ကြယ် လုံး ချင်း ၀ ဣ

မြို့စာ

မာန်စွယ်ပွေးပွေး

အပိုင်း(၁)

ပျောက်ဆုံးသွားသည့် အလောင်းများ

အချိန်မှာ မြန်မာတို့ ၏ မန္တလေးနေပြည်တော်ကို အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့များက ၁၈၈၅ခုနှစ် နိုဝင်ဘာ ၂၈ ရက်တွင် သိမ်းပိုက်ခဲ့ကြပြီး နောက်ပိုင်းကာလဖြစ်သည်။ ။

သစ္စာဖောက်အချို့ကြောင့် မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး သူ့ကျွန်ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့သော်လည်း သူ့ကျွန်မခံလိုသော မျိုးချစ်စိတ်ရှိကြသော သူရဲကောင်းများက နေရာဒေသ အသီးသီး၌ နယ်ချဲ့တို့ ကို နည်းမျိုးစုံတို့ ဖြင့် တွန်းလှန် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြလေသည်။ ။ နေပြည်တော် ကျသွားပြီးနောက် မြန်မာတပ်မှူးတပ်သားများ နှင့် မြန်မာ့တပ်မတော် သည် နေပြည်တော်မှ လက်နက်ချရန် ပေးလိုက်သော အမိန့်ကို မနာခံဘဲ ဗြိတိသျှတပ်များ ကမ်းပေါ်သို့ မတက်ရောက်မီ လက်နက်ဗိုလ်ပါ အစုံအလင် စုရုံး၍ နေပြည်တော်မှ ရှောင်တိမ်းသွားကာ တိုင်းပြည် အနှံ့အပြားတွင် တပ်ဖြန့်ထားလိုက်သည်။ ။ ၁၈၈၆ခုနှစ် ဇန်နဝါရီ၁ရက်တွင် ‘မြန်မာနိုင်ငံကို ဗြိတိသျှအင်ပါယာ အတွင်းသို့ သွတ် သွင်းလိုက်ပြီ’ဟု အိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ် ‘လော့ဒ်ဒပ်ဖရင်’ (Lord Dufferin) က ဗြိတိသျှဘုရင်မ ဝိတိုရိယ ကိုယ်စား ကြေညာ လိုက်လေသည်။ ။

မိမိတို့ နိုင်ငံကို အသိမ်းပိုက်ခံရလေပြီဟု သိလျှင်သိချင်း ဦးဆုံးသိသော မြန်မာစစ်သား မျိုးချစ်သူများ နှင့် လက်နက်ကိုင်အင်အားစုများ စသည့် (ကိုယ်ကျိုးရှာသူ အနည်းငယ်မှ တပါး) ကချင်၊ ကယား၊ ကရင်၊ ချင်း၊ ဗမာ၊ မွန်၊ ရခိုင်၊ ရှမ်း စသော တိုင်းရင်းသားမှန်သမျှတို့ သည် ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့တို့ အား လက်နက်ကိုင် ဆန့်ကျင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြလေသည်။ ။ အင်္ဂလိပ်တို့ က သီပေါဘုရင်နှင့် မိဖုရားတို့ အား သေနတ်တစ်ချက် မဖောက်၊ ဓားတစ် ချက် မမြှောက်ရဘဲ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားပြီး နောက်ဝယ် ရတနာပုံ မင်းနေပြည်တော် ဖြစ်ခဲ့သည့် မန္တလေးမြို့ တွင် သေနတ်သံများ အဆက်မပြတ် ကြားလာရသည်။ ။ အဖမ်းအဆီးတွေ ထူပြောလာသည်။ ။ သေနတ်၊ ဓား၊ လှံ စသည့် လက်နက်များ အပ်နှံရန် အမိန့်ထုတ်ခဲ့သည်။ ။ ဗဟိုစည်သံ မှန်မှန်မြည်နေလျက် မြန်မာမှူးမတ်တို့ လွှတ်တော် အစည်းအဝေး မှန်မှန်ကျင်းပနေလျက်က ညအချိန်သို့ ရောက်လာလျှင် အင်္ဂလိပ်စစ်သားများကို ချောင်းမြောင်း ပစ်ခတ် လုပ်ကြံ တိုက်ခိုက်သံများ မပြတ် ပေါ်ထွက်နေလေသည်။ ။

ထိုသို့ ရှုပ်ထွေးနေသောကာလတွင် တောမီးလောင် တောကြောင် လက်ပမ်းပေါင်း ခတ်ဆိုသလို ကိုယ်ကျိုးရှာသူများ ၊ နယ်ချဲ့အလိုတော်ရှိ များ ၊ အသားထဲမှ လောက်ထွက် သစ္စာဖောက်သူများ တို့ မှာ မိမိတို့ အကျိုး စီးပွားအတွက် မည်သူမျှန်နာကိုမှ မထောက်ဘဲ အချင်းချင်း အပေါ် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းနေကြလေသည်။ ။

နန်းတွင်းတစ်ခုလုံးကို သိမ်းပိုက်ထားကြသော အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့တို့ သည် ညီလာခံဆောင်ကို ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းအဖြစ်သော်လည်းကောင်း၊ မိဖုရားဆောင်များကို စားသောက်ခန်း၊ အပန်းဖြေခန်းများ အဖြစ်သော်လည်းကောင်း၊ မှူးမတ်နေအိမ်များကိုလည်း ကုလားဖြူအရာရှိ နေအိမ်များ အဖြစ်သော်လည်းကောင်း ပြောင်းလဲအသုံးပြုလျက် ရှိနေကြသည်။

အင်္ဂလိပ် မျက်နှာဖြူများအား နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် တော်လှန်ပုန်ကန် နေကြသော မျိုးချစ်သူရဲကောင်း များ စွာတို့ ရှိသလို အသားထဲက လော က်ထွက် စကောလောက်မှ စောက်မနက်သော အကြံဖြင့် အင်္ဂလိပ် အလို တော်ရီ လုပ်နေကြသူ အများ အပြားလည်း ရှိပေသည် ။

ထိုလူများ ထဲတွင် မန္တလေးမြို့ဝန်ဖြစ်သော ဦးပေစိဆိုသူမှာ အဆိုး ရွားဆုံး စာရင်း ဝင်လေသည် ။ သူသည် အင်္ဂလိပ်အလိုတော်ရီ ပြုလုပ် ရင်းမှ မန္တလေးမြို့ဝန်ဘဝသို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည် ။

သူသည် အင်္ဂလိပ်တို့ အား ပုန်ကန်တိုက်ခိုက်နေသည့် မျိုးချစ်သူရဲ ကောင်း တို့ အား သုတ်သင်ရှင်းလင်းရာတွင် အားတက်သရောဖြင့် ရှေ့ တန်းမှ ပါဝင်ဆောင်ရွက်သူဖြစ်သည် ။ ၎င်းတို့ စနက်ကြောင့် မျိုးချစ်သူ ရဲ ကောင်း အတော်များများ သုတ်သင်ရှင်းလင်းခြင်းခံကြရသည် ။

ထို့ပြင်

၎င်းနှင့် မသင့်မြတ်သူ အတော်များများကိုလည်း ဖမ်းဆီး၍ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်းပြုလေရာ လူအတော် များများ တို့ မှာ အင်္ဂလိပ် န ယ်ချဲ့ရန်များ သာမက မန္တလေးမြို့ဝန် ဦးပေစိရန်ကိုပါ ကြောက်ရွံ့နေ ကြရသည် ။ ဦးပေစိက ၎င်းနှင့် မသင့်မြတ်သူများကို အင်္ဂလိပ်တို့ အား ဂုံးချောလိုက်ပါက ချက်ချင်း အဖမ်းခံရကာ ဒုက္ခရောက်လေ့ ရှိကြသည်

။

သို့ကြောင့်

တိုင်းတစ်ပါး နယ်ချဲ့များ ရန်ထက် အသားထဲကလောက်ထွက် သ စွာဖောက် တစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးပေစိရန်ကို ပိုမိုကြောက်ရွံ့ နေကြရလေ

သည်။

ဦးပေစိ အာဏာရလာသောအခါ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသူ များ
ထဲမှာ ဦးကြာရုံ ဒေါ်မယ်မှုတို့ မိသားစုလည်း ပါဝင်လေသည်။

ဦးကြာရုံတို့ မှာ ကုန်သည် မျိုးရိုးများ ဖြစ်ပြီး မန္တလေးမြို့တော် ကော
င်းစားစဉ် အချိန်က ကျိုကျိတက် ချမ်းသာသော ကုန်သည် ကြီးများ ဖြစ်
ကြသည်။

ယခင်က ဦးပေစိမှာ ကုန်သည် လုပ်ခဲ့ဖူးရာ ဦးကြာရုံတို့ ကို မယှဉ်ပြို
င်နိုင်သောကြောင့် စီးပွားပျက်ခဲ့ရသဖြင့် ဦးကြာရုံတို့ အပေါ် ကြိတ်၍
အငြိုးအတေး ထားခဲ့လေသည်။

၎င်းအာဏာရလာသောအခါ ဦးကြာရုံတို့ စီးပွားပျက်ဖို့ အကြောင်း
ကိစ္စများကို တစ်ခုပြီး တစ်ခုဖန်တီး လေတော့သည်။ နောက်ဆုံး တော်
လှန်ရေးသမားများ နှင့် အဆက်အသွယ်ပြုကာ နောက်ပိုင်းမှ
အထောက်အပံ့ များ ပေးနေသည် ဟု စွပ်စွဲကာ ဒုက္ခပေးရန် ကြံစည်ပြန်
လေတော့သည်။

ထိုအခြေအနေကိုတော့ ဦးကြာရုံတို့ မိသားစုက မသိရှာကြပေ။

တစ်နေ့တော့ ဦးကြာရုံ၏ လူယုံတော်ငပြည့်ဆိုသူရောက် လာပြီး ဤ
သို့လာပြောလေသည်။

"သူဌေးမင်း သူဌေးမင်းတို့ ကို တော်လှန်ရေးသမားတွေနဲ့ အဆက်
အသွယ် ပြုလုပ်နေတယ် ဆိုပြီး ဖမ်းဆီးဖို့ ကြံစည်နေတယ်လို့
သတင်းကြားသိရပါတယ်"

"ဟုတ်ရဲ့ လား ငပြည့်ရယ်၊ တို့ က အေးအေးနေကြတာ၊ ဒီလိုတော့
မကြံစည်ကောင်းဘူး ထင်ပါရဲ့ "

ဦးကြာရုံက ရိုးသားသူပီပီ ဤသို့ပြန်ပြောလေသည်။ ။

"သူဌေးမင်းက အေးအေးနေတယ်ဆိုပေမယ့် ဦးပေစိကတော့ မအေးဘူး သူဌေးမင်း၊ သူက သူဌေးမင်း ဒုက္ခရောက်အောင် အမြဲကြံစည်နေတာဗျ၊ ဒီတော့ သူဌေးမင်းတို့ မိသားစုတွေ ဒီနယ်ကနေ ရှောင်တိမ်းသွားမှ သင့်ပါလိမ့်မယ်၊ မဟုတ်ရင် ပစ္စည်းတွေလည်း ဆုံးရှုံး၊ လူတွေလည်း အနှိပ် စက်ခံကြရပါလိမ့်မယ်"

"ဒီလိုဖြင့် ဘယ်လိုစီမံရင်ကောင်းမလဲ ငပြည့်ရယ်၊ အကြံပေးပဦးကွယ်"

"သူဌေးမင်းတို့ ဒီရက်ထဲမှာ ပင် ဒီနေရာကနေ ခြေရာဖျောက်ပြီး ပြေးကြတာ အကောင်းဆုံး ပါပဲ"

ထိုသို့ ပြောလာသည့် အချိန်မှာ ပင် မြို့ဝန်ဦးပေစိ၏ လူယုံတော် အချို့က ဦးကြာရုံတို့ အခြေအနေကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေကြလေပြီ။ ထိုအခါမှ ဦးကြာရုံမှာ ဘယ်လိုစီမံရမှန်းမသိအောင် ထိတ်ထိတ် ပြာပြာ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။ ။

ထိုအခါ သူဌေးကတော် ဒေါ်မယ်မှုဲက

"တော်ကလည်း ဒီလောက်လည်း စိုးရိမ်သောက ရောက်မနေပါနဲ့ ဦး၊ ကျုပ်တို့ က ဘုရားနဲ့ တရားနဲ့ နေတာပါ၊ သူတော်ကောင်း နတ်ကောင်း စောင့်မဆိုတဲ့ စကား အရှိသားပဲ၊ သူတို့ နှိပ်စက်တိုင်း မခံရအောင် ကြံ ရမှာ ပေါ့"

ဟု အားပေးစကားပြောလေသည်။ ။

"ကိုင်း ဒီလိုဆိုရင် အကြံဉာဏ်ပေးပါဦး ရှင်မရယ်"

"တော့ရဲ့ မိတ်ဆွ ဆေးဆရာကြီးဦးသက္ကနဲ့ တစ်ဆိတ်လောက် တိုင်ပ

င်ကြည့်ပါလား၊ သူ့ဆီက အကြံ ကောင်း ဉာဏ်ကောင်းများ ရနိုင်ပါရဲ့ တော်"

ဟု အကြံပေးသဖြင့် ၎င်းတို့ နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသော ဆေးဆရာကြီး ဘိုးသက္ကထံ သွားရောက်ကာ အကြံဉာဏ် တောင်းခံလေတော့သည်။ ။

ဦးကြာရုံတို့ ၏ အကြံအစည်ကို ရိပ်မိသွားသော မြို့ဝန်ဦးပေစိ၏ ဘက်တော်သား များကလည်း အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်၌ နေ့ညမပြတ် စောင့်ကြည့်နေကြတော့သည်။ ။

တစ်နေ့သောအခါ ထိုအိမ်သို့ ဆေးဆရာကြီး ဘိုးသက္က ကြွ လာလေသည်။ ။ ဘိုးသက္ကမှာ နန်းတွင်းသမားတော်ကြီး ဖြစ်သောကြောင့် မန္တလေးတစ်မြို့လုံးက မသိသူမရှိဘဲ လေးစားကြည်ညိုကြလေသည်။ ။

နန်းတွင်းမှ မိဖုရား၊ သမီးတော်၊ အပျိုတော်တို့ ကို ကန့်လန့်ကာ(၇) ထပ် ကာရံထားပြီး အတွင်း၌ နေ စေကာ အပြင်ဘက်မှ အသံကြားရုံဖြင့် ရောဂါကိုသိသဖြင့် ဆေးကုပေးနိုင်သည်။ ။

ဘုရင်နှင့် မင်းညီမင်းသားများအား ရုပ်ကိုမြင်ရုံမျှနှင့် ရောဂါအခြေအနေကိုသိကာ ဆေးကုသပေးနိုင် သောကြောင့် နန်းတွင်း ရုပ်မြင်သံကြား ဆေးဆရာကြီးဟူ၍ နာမည်ကျော်ကြား လူသိများ သော ဆေးဆရာကြီး တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ။

ဘိုးသက္ကလာသည် ကို မြင်သောအခါ ဦးပေစိတပည့်များက

"ဆရာကြီး ဘယ်အတွက်ကြွလာတာလဲ"

"ဒီအချိန်မှာ ကာလဝမ်းရောဂါဖြစ်နေတဲ့ လူနာရှိလို့ လာခဲ့တာ၊ အချိန်မီကုမပေးရင် တစ်အိမ်လုံးကနေ တစ်မြို့လုံး ကူးစက်သွားနိုင်တယ်"

ကာလဝမ်းရောဂါဆိုသော စကားကြားသည် နှင့် ဦးပေစိ၏ တပည့်

များမှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ် လန့်ကုန်ကြ သည် ။

"ဒီလိုဆိုရင်ဝင်ပါ ဆရာကြီး၊ အမြန်ဝင်ပါ"

ဟု ခွင့်ပေးလိုက်ကြလေသည် ။

သို့သော်

နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းသောအခါ ထိုအိမ်မှ အော်ဟစ်ငိုယိုသံ များ ပေါ်လာလေတော့သည် ။

သတင်းစုံစမ်းကြည့်သောအခါ ညကပင် သူဌေးကြီးဦးကြာရုံမှာ ကာ လဝမ်းရောဂါဖြင့် သေဆုံးသွားသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။ ကာလဝမ်းရော ဂါဖြင့် သေဆုံးသွားသည် ဆိုသောကြောင့် အသိမိတ်ဆွေများကပင် လာ ရောက် သတင်းမမေးဝံ့ကြသောကြောင့် ခေါင်းကြီးတစ်လုံးကို အမြန်မှာ ယူ၍ သူဌေးကြီးဦးကြာရုံ အလောင်းကို သုသာန်သို့ ပို့ဆောင်ကြရလေ သည် ။

ထိုသို့ပို့ရာမှာ လည်း အခြားသူများက မလိုက်ဝံ့ဘဲ ဆေးဆရာကြီး ဘိုးသက္ကနှင့် လူအနည်းငယ်သာ ပါလေသည် ။

ဦးကြာရုံ အသုဘချပြီးနောက် နောက်တစ်ရက်မှာ ပင် သူဌေး ကတော် ဒေါ်မယ်မှုမှာ ရောဂါကြောင့် ဆက်၍ သေဆုံးသွားပြန်သော ကြောင့် ခေါင်းတလားကြီးတစ်လုံးဖြင့် သင်္ချိုင်းသို့ပို့ကြရပြန်သည် ။

ထိုအခါ သူဌေးကြီး၏ သားဖြစ်သူ မောင်မင်းသူနှင့် သမီးဖြစ်သူ မ နှင်းဖြူတို့ ကလေးနှစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့လေသည် ။

မောင်မင်းသူက (၁၅)နှစ်၊ မနှင်းဖြူက (၁၃)နှစ်အရွယ်သာ ရှိသေး သောကြောင့် ဆေးဆရာကြီး ဘိုးသက္ကက လူမမည်ကလေးနှစ်ယောက်

ကို ၎င်းတို့ နှင့် အတူခေါ်ဆောင်သွားကာ ဦးကြာရုံ၏ အိမ်ကြီးကို ဒီ အတိုင်း ပိတ်ထားခဲ့လေတော့သည်။ ။

မလှမ်းမကမ်းမှ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသည့် ဦးပေစိ၏ တပည့်များက ထိုသတင်းကို ဦးပေစိထံ သွားပြောကြလေသည်။ ။

"ဦးကြာရုံရော ဒေါ်မယ်မူပါ နှစ်ယောက်စလုံး ကာလဝမ်းရောဂါကြောင့် သေဆုံးသွားပါပြီ မြို့ဝန်မင်း"

"ဒီလိုဆိုတော့လည်း သူ့ကြမ္မာသူ သိမ်းသွားတာပေါ့ကွာ၊ ဒါထက် သူ့သားနဲ့ သမီးကရော ဘယ်ရောက် သွားပြီလဲ"

"ဆေးဆရာကြီးဘိုးသက္က ခေါ်သွားတာ တွေ့လိုက်ပါတယ်"

"ဟေ့ ဒါထက် သူတို့ ပစ္စည်းတွေကရော"

"ဘယ်သူကမှ လာယူတာ မတွေ့ရသေးပါဘူး၊ ယခုတော့ အိမ်ကြီးကို သည် အတိုင်း ပိတ်ထားတာကို တွေ့ရပါတယ်"

"ဟန်တာပဲ၊ ပိုင်ရှင်မရှိတော့တဲ့ ဒီအိမ်ကြီးကို အင်္ဂလိပ်အစိုးရမင်းများ ပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်းယူပြီး သူတို့ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ အတွင်းပစ္စည်းတွေကိုတော့ ငါကိုယ်တိုင် ရှာဖွေသိမ်းဆည်းပြီး ဘဏ္ဍာတော်အဖြစ် သိမ်းပိုက်ရ မယ်"ဟု ဝမ်းသာအားရပြောဆိုနေလေသည်။ ။

သို့သော် ကာလဝမ်းရောဂါကြောင့် လူများ သေဆုံးထားသော နေရာသို့ ရုတ်တရက် မဝင်ဝံ့ကြသေးဘဲ အဝေးမှ သာ စောင့်ကြည့်နေကြလေသည်။ ။

သို့သော် ကာလဝမ်းရောဂါကြောင့် လူများ သေဆုံးထားသော နေရာသို့ ရုတ်တရက် မဝင်ဝံ့ကြသေးဘဲ အဝေးမှ သာ စောင့်ကြည့်နေကြလေသည်။ ။

ညဉ့်နက်သောအချိန် ရောက်လာလျှင် ထိုအိမ်ကြီးအတွင်းမှ မီးရောင် အချို့နှင့် လူရိပ်လိုလို တွေ့နေရ သဖြင့် သေဆုံးသွားသူများ မကျွတ်မလွတ် သောကြောင့် လာရောက် ခြောက်လှန့်နေသည် ဟု ထင်မှတ်ကာ မည် သူမှ အနားမကပ်ဝံ့တော့ပေ။

နောင်ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ မြို့ဝန်ဦးပေစိနှင့် သူတပည့် များက ဦးကြာရုံတို့ အိမ်ကြီးသို့ ရောက်လာကာ ပစ္စည်းဥစ္စာများ လာရောက်ရှာဖွေကြသောအခါ အဖိုးတန်သော ပစ္စည်းဥစ္စာဆို၍ အပ်တိုတစ် ချောင်းမျှပင် မရကြသဖြင့် အံ့သြနေကြသည် ။

အိမ်တွင်းအိမ်ပြင်သာမက မြေပေါ်မြေအောက်မကျန် နံ့စပ်အောင် ရှာဖွေကြသော်သော်လည်း ကျောက် သံပတ္တမြား၊ လက်ဝတ်လက်စား၊ ရွှေငွေရတနာပစ္စည်းများ မဆိုထားနှင့် ၊ အဖိုးတန် အဝတ်အစားများကို ပင် တစ်ထည်တလေမှ ပင် မတွေ့ရသောအခါ ဦးပေစိမှာ ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲလေတော့သည် ။

"ဟင် မင်းတို့ ပြောတော့ အသုဘချပြီးတာနဲ့ ဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်းပြေး သွားကြတယ်ဆို၊ အခု သူတို့ ပစ္စည်းတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ၊ ဦးကြာ ရုံတို့ က သေရွာက လာယူသွားကြသလား"

ဦးပေစိ ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲနေသောအခါ ၎င်း၏ တပည့်များမှာ ဘယ်လိုပြန်ပြောရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေကြတော့သည် ။

"ကျွန်တော်တို့ လည်း ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ နေရောညပါ စောင့်ကြည့် နေကြတာပါပဲ မြို့ဝန်မင်း၊ ဦးကြာရုံ တို့ အသုဘကိစ္စပြီးကတည်းက ဒီ အိမ်ကြီးကို ဘယ်သူမှ အဝင်အထွက် မလုပ်ကြတော့ပါဘူး"

"ဒါဖြင့် ဒီအိမ်ကြီးထဲက သူတို့ ရဲ့ ပစ္စည်းတွေက ဘယ်သူလာယူသွား တာလဲ"

"ကျွန်တော့်အထင်ပြောရရင်တော့ အခုပစ္စည်းတွေ ပျောက်သွားတဲ့ ကိစ္စမှာ ဆေးဆရာ ဘိုးသက္ကကြီး သိတန်သလောက် သိလိမ့်မယ်ထင်တယ် မြို့ဝန်မင်း။ ဦးကြာရုံနဲ့ ကလေး နှစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားတာလည်း သူပဲဆိုတော့ သူ့ကိုစစ်မေးကြည့်ရင် သိရမယ်ထင်ပါတယ် မြို့ဝန်မင်း"

ဟု ပြောသဖြင့် ဆေးဆရာဘိုးသက္ကကြီး အိမ်သို့ လိုက်သွားသောအခါ ဆေးဆရာ ဘိုးသက္ကရော ကလေး နှစ်ယောက်ကိုပါ အစအနမျှပင် မတွေ့ရတော့ပေ။

"တောက် ဒါတို့ ကို တစ်ပတ်ရိုက်ပြီး ထွက်သွားကြတာ၊ ငါမသင်္ကာဘူး၊ တလောက သေသွားတဲ့ ဦးကြာရုံတို့ မြှုပ်ထားတဲ့ ခေါင်းတွေတူးပြီး ကြည့်ကြစမ်းဟဲ့"

ဟု ခိုင်းသဖြင့် တပည့်များက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် သွားဖော်ကြည့်ကြသောအခါ ခေါင်း တလားထဲ၌ ဘာမှ မတွေ့ရဘဲ အခွံသက်သက်ကြီး မြှုပ်နှံထားကြောင်း သိရလေတော့သည် ။

"တောက် နေနှင့် ဦးပေါ့ ကြာရုံရယ်"

အခန်း(၂)

ကျောက်နဂါးရှင်မ၏ အစောင့်ပေလော

ဦးကြာရုံတို့ မိသားစုတစ်တွေ ရတနာပစ္စည်းများကိုပါ ယူဆောင်၍ မန္တလေးမြို့မှ ထွက်ခဲ့ကြသောအခါ ဆေးဆရာကြီးဘိုးသက္ကပါ တစ်ပါးတည်း ခေါ်ဆောင်ခဲ့ကြလေသည်။ ဘိုးသက္ကမှာ တစ်ကိုယ်တည်း နေသူဖြစ်ပြီး မန္တလေးမှာ ဆက်နေလျှင် မြို့ဝန်ဦးပေစိရန်က အေးမည် မဟုတ်သောကြောင့် တစ်ပါတည်းလိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော်

ဦးကြာရုံတို့ မိသားစုတစ်တွေ ယခုကဲ့သို့ ရတနာပစ္စည်းများ ပါ သယ်ဆောင်၍ ဦးပေစိလက်မှ လွတ်မြောက်အောင် ဖန်တီးသူမှာ ဘိုးသက္က၏ အကြံအစည်ပင်ဖြစ်လေသည်။

၎င်းသည် ဆေးပညာကျွမ်းကျင်ရုံမက ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ပါကောင်းသူဖြစ်သည်။ ဦးကြာရုံတို့ မိသားစုတစ်တွေ ကာလဝမ်းရောဂါ ဖြစ်နေသည်ဟု သတင်းလွှင့်လိုက်သောအခါ ဦးပေစိ၏ တပည့်များ သာမက အခြားပတ်ဝန်းကျင်ကပါ မလာဝံ့ကြတော့ပေ။ ထိုအခါ အိမ်ထဲ၌ ရတနာပစ္စည်းများကို စုဆောင်း သိမ်းဆည်းခွင့်ရလေသည်။ ထို့နောက် ဦးကြာ

ရုံသေဆုံးသွားပြီဟု သတင်းလွင့်ကာ ခေါင်းထဲ၌ ရတနာပစ္စည်းများကို ထည့်ပြီး အပေါ်မှ ဦးကြာရုံကိုတင်ကာ သုသာန်သို့ပို့လေသည်။ ။ ခေါင်းကို လေဝင်ပေါက်ထားကာ မြေမြှုပ်ဟန်ဆောင်ပြီး ညဘက်ရောက်မှ ပြန်ဖော်ကြသည်။ ။

ဒေါ်မယ်မုံကိုလည်း သည် နည်းအတိုင်း ပြုလုပ်လေသည်။ ။ ဦးကြာရုံရော ဒေါ်မယ်မုံပါအပြင်သို့ ရောက်သွားသောအခါ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ဘိုးသက္ကက ခေါ်ထုတ်သွားလေသည်။ ။

လူမရှိသော အိမ်ကြီးထဲမှ အခြားအသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများကို တော့ ညအချိန်၌ လာရောက်ယူကြလေ သည်။ ။ အားလုံးယူငင်ပြီးသော အခါ ငပြည့်တို့ ၏ ဇာတိရွာဖြစ်သော ကြခတ်ဝိုင်းရွာဘက်သို့ လျှို့ဝှက်စွာထွက်ခဲ့ ကြလေသည်။ ။

ကြခတ်ဝိုင်းရွာမှာ မွန်ပြည်နယ်အတွင်း၌ ရှိပြီး ကျိုက်ထီးရိုးတောင်၏ အရှေ့မြောက် ယွန်းယွန်း၌ တည် ရှိလေသည်။ ။

၎င်းနေရာမှာ တောင်မြင့်ကြီးများ ကျောက်တောင်များ ၊ ဂူများ ၊ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းများ ၊ တောတောင် ထူထပ်သောနေရာများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ။

ထိုနယ်တစ်ဝိုက်၌ ရှိသော ရွာများမှာ အများအားဖြင့် ကရင်ရွာများသာဖြစ်ကြပြီး အများ စုမှာ လည်း ကရင်လူမျိုးများ သာ များ ပေသည်။ ။

ဦးကြာရုံတို့ ၏ လက်စွဲတော်ငပြည့်မှာ ကရင်အမျိုးသား တစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် ဦးကြာရုံတို့ အား ၎င်း၏ ဇာတိရွာသို့ခေါ်ဆောင်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ထိုရွာသို့ ရောက်ကြသောအခါ စစ်ဘေးစစ်ဒဏ် လာရောက်ခဲ့လို့ကြ

သော သာမန်အရပ်သူ အရပ်သား များ ဘဝဖြင့် ဇာတ်မြှုပ်ကာ နေထိုင်ကြလေသည်။ ။

ဆေးဆရာဘိုးသက္ကကတော့ ထိုနယ်ဘက်ရောက်သည် နှင့် ဦးကြာရုံတို့ နှင့် အတူမနေဘဲ တောတောင် များ သို့ လှည့်လည်ကာ တရားအားထုတ်လေတော့သည်။ ။

တစ်ခါတရံ လိုအပ်တာရှိမှ ဦးကြာရုံတို့ ထံသို့ ခေတ္တခဏ လာရောက်လေ့ရှိသည်။ ။ သူသည် ထိုနယ်ဘက် ရောက်သောအချိန်မှ စ၍ ဂူအောင်း တရားအားထုတ်သော အလုပ်ကို အစဉ်တစိုက် ပြုလုပ်နေလေတော့သည်။ ။ သူသည် တစ်နေ့သောအခါ ကျောက်နဂါးတောင်သို့ သွားရင်း ထူးဆန်းသော ဂူပေါက်ဝတစ်ခုကို ရှာတွေ့ခဲ့သည်။ ။

ထိုဂူပေါက်ဝမှာ တောင်ထိပ်ပေါ်မှ ကြည့်လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ တောင်အောက်မှ ကြည့်လျှင်သော် လည်းကောင်း ဘယ်လိုမှ မတွေ့နိုင်သည့် တောင်အလယ်လောက်မှာ ရှိလေသည်။ ။ တောင်ထိပ်ပေါ်မှ ကမ်းပါးယံ ကို ပတ်ဆင်းမှ ထိုဂူပေါက်ဝသို့ ရောက်နိုင်လေသည်။ ။

သူသည် ထိုဂူအတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်သောအခါ နေရာထိုင်ခင်း အဆင်ပြေလှသောကြောင့် ထိုဂူထဲမှာ ပင် အမြဲနေပြီး တရားအားထုတ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်မိသည်။ ။

ထိုဂူထဲသို့ရောက်ပြီး သုံးရက်မြောက်သော ညအချိန် ဘိုးသက္က တရားအားထုတ်နေစဉ် ဂူထဲ၌ သင်းပျံ့ သောရနံ့တစ်မျိုးရသဖြင့် မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဂူအတွင်းသို့ အမျိုးသမီးသုံးယောက် ဝင်လာသည် ကို တွေ့ရလေသည်။ ။

သုံးယောက်စလုံး အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်အရွယ်ခန့်ရှိပြီး လှပချောမော ကြသူများ ဖြစ်သည်။ ။ ဘိုး သက္ကက ထိုအမျိုးသမီး သုံးယောက်

၏ အမူအရာနှင့် ဝတ်စားဆင်ယင်မှု များကိုကြည့်ပြီး အနည်းငယ်တော့ အံ့သြသလိုဖြစ်သွားမိသည်။ ။

သုံးယောက်စလုံး အစိမ်းရောင် အဝတ်အစားများကို ဆင်တူဝတ်ထားပြီး အဝတ်များ မှာ လည်း ဗလာ ထမီ၊ ထိုင်မသိမ်းအင်္ကျီတို့ ကို ဝတ်ဆင်ထားကာ ဆံပင်များကိုတော့ တစ်ပတ်လျှိုထုံးကာ နောက်သို့ ဖားလျားချ ထားသည်။ ။ ဆံပင်တို့ မှာ တစ်ပတ်လျှို ထုံးထားသည့် တိုင်ခါးလောက်အထိ ဝဲကျနေလေသည်။ ။

"မိန်းကလေးတို့ က ဘယ်သူများ ပါလိမ့်၊ ဘယ်ကလာကြတာလဲ"

"ကျွန်မတို့ က ဒီဂူတစ်ဝိုက်မှာ ပဲ နေကြပါတယ်"

"ရွာက မဟုတ်ပါဘူး အဘရဲ့ ၊ ကျွန်မတို့ နေတဲ့ နေရာက ဒီကျောက်နဂါးဂူထဲမှာ ပဲ ရှိပါတယ်"

"အလို ဒီဂူထဲမှာ နေတယ် ဟုတ်လား၊ ဒီဂူအတွင်းဘက်မှာ လူတွေ နေတဲ့ နေတဲ့ နေရာ ရှိလို့ လား"

"ရှိပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ နေတဲ့ နေရာက ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်ပါဘူး၊ အဘကိုတောင် တရားကျင့်တဲ့ သူမို့ အခုလို ဂူထဲကို ဝင်ခွင့်ပေးတာ၊ တခြားလူဆိုရင် ဒီဂူထဲကို နေခွင့်လည်း မပေးဘူး၊ ဝင်ခွင့်လည်း မပေးပါဘူး"

ထိုစကားကြောင့် ဘိုးသက္ကမှာ များစွာအံ့သြသွားလေသည်။ ။

"ဘာကြောင့် လဲကွယ့်"

"ဒီ ဂူ ထဲ မှာ ဘုရားအတွက် ရည်စူးပြီးထားတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေ အများကြီးရှိတယ်"

"ဘယ်လောက်များ လို့ လဲကွယ့်"

"ရွှေက လှည်းကိုးစီးတိုက်၊ ငွေက လှည်းကိုးစီးတိုက်၊ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေက လှည်းကိုးစီးတိုက် ရှိပါတယ်"

"အလိုလေး များ လှချည်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီပစ္စည်းတွေက ဘုရားအတွက် ရည်စူးထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲ၊ အဲဒီပစ္စည်းတွေထဲကပဲ ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်၊ ကေလာသတောင် စေတီတော်၊ ဇွဲကပင်စေတီတော်၊ နွားလဘို့စေတီတော်၊ ဇင်းကျိုက် စေတီတော်နဲ့ ကျိုက်ထီးဆောင်းစေတီတော်တွေကို အမြဲလှူပေးတာတွေ အများကြီးရှိပါတယ်"

"ကျုပ်ကတော့ တရားအလုပ်လုပ်ဖို့ ကလွဲပြီး တခြားကိစ္စတွေကို အာရုံမရှိပါဘူးကွယ်"

"အဘရဲ့ စိတ်မနောဖြူစင်တာကို ကျွန်မတို့ သိပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျောက်နဂါးဂူထဲမှာ နေခွင့် ပေးထားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ အဘ ကျွန်မတို့ ကို ကတိတစ်ခုတော့ပေးပါ"

"ဘယ်လိုကတိမျိုးလဲကွယ့်"

"ဒီဂူထဲမှာ နေတဲ့ အကြောင်းကို တခြားသူတွေမသိစေဖို့ နဲ့ တကယ်လို့ ဒီဂူထဲကို တခြားလူခေါ်မယ်ဆို ရင် ကျွန်မတို့ ကို အသိပေးဖို့ ပါပဲ"

"ကောင်းပါပြီကွယ်၊ ဘယ်သူမှ မသိအောင် ကျုပ်စောင့်ထိန်းပါ့မယ်၊ ဒါထက် မိန်းကလေးတို့ ကို တွေ့ချင် ရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲကွယ့်"

"ကျောက်နဂါးရှင်မလို့ သာ အဘစိတ်ထဲက တမ်းတလိုက်ရင် ကျွန်မတို့ လာခဲ့ပါ့မယ်"

"ကောင်းပါပြီကွယ်၊ ဒါထက်မိန်းကလေးတို့ ပြောတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေဆိုတာ ကြည့်ခွင့်မရှိဘူးလား" ဘိုးသက္ကက မေးလိုက်သည်။ ။

"ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာဆိုတာ မမြင်ရခင်က စိတ်တစ်မျိုး၊ မြင်ရတဲ့ အခါမှာ လောဘရဲ့ တိုက်တွန်းမှုကြောင့် စိတ်တစ်မျိုး ပြောင်းတတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အခုအခြေအနေမှာ တော့ မကြည့်ချင်ပါနဲ့ ဦး၊ တစ်ချိန်ကျတော့ ခေါ်ပြပါမယ်"

"ကောင်းပါပြီကွယ်၊ အခုလို ဂူထဲမှာ နေခွင့်ပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ"

"အဘ ဒီဂူထဲမှာ တရားအားထုတ်တော့ ကျွန်မတို့ အတွက်လည်း အကာအကွယ် တစ်ခုရပါတယ်၊ အဘ အတွက် အန္တရာယ်တွေက ကာကွယ်ပေးဖို့ အတွက်လည်း ကျွန်မတို့ က အစောင့်ထားပေးပါမယ်"

ထိုစကားကြောင့် ဘိုးသက္ကက စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။ ။

"ဘယ်လိုအစောင့်မျိုးလဲကွယ်"

"ရောက်လာတော့ သိရပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မတို့ ပို့ပေးမယ့်အစောင့်က အဘကို အနှောင့်အယှက် ပေးမယ့် သူတွေကို ကာကွယ်ပေးဖို့ ပါ၊ အဘကို ဘယ်လိုမှ အနှောင့်အယှက် မပေးစေရပါဘူး"

ဟု ပြောဆိုကာ မိန်းကလေးသုံးယောက်က ဂူအတွင်းပိုင်းသို့ ဝင်သွားကြလေတော့သည်။ ။

၎င်းတို့ ထွက်သွားသောအခါ ဂူထဲမှာ သင်းပျံ့နေသော အမွှေးနံ့များလည်း ပျောက်ကွယ် သွားလေတော့သည်။ ။

"အင်းဒီမိန်းကလေးတွေ ကြည့်ရတာ ထူးဆန်းသလိုပဲ၊ အို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ငါလုပ်ရမယ့် တရားအလုပ်ကို လုပ်တာပဲ ကောင်းပါတယ်"

ဟု တွေးတောကာ ဂူထဲမှာ မီးဖိုတစ်ဖိုဖိုထားပြီး သင့်တင့်သောနေရာ၌ ထိုင်ကာ တရားအလုပ်ကို စတင် လုပ်လေတော့သည်။ ။

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း တစ်ရာကျော် နှစ်ရာနီးပါးက ကျွဲကံထီးရိုးတောင် တစ်ဝိုက်မှာ လူနေရွာများ မရှိသေးဘဲ ကရင်အိမ်အစုကလေးများ သာ ဟိုနေရာတစ်ခု သည် နေရာတစ်ခု ရှိသောကြောင့် ကျောက်နဂါးဂူထဲ ဝင်ရောက် တရားအားထုတ်သည့် အချိန်မှ စ၍ အနှောင့်အယှက် ကင်းစွာဖြင့် တရားအားထုတ်ခွင့်ရလေသည်။ ။

ဘိုးသက္ကသည် ထိုဂူထဲရောက်သည့် အချိန်မှ စ၍ အရေးကိစ္စအရေးကြီးမှ သာ ကြခတ်ဝိုင်းရွာမှ ဦးကြာရုံ တို့ ဆီသွားလေ့ရှိပြီး ကျန်အချိန်များမှာ တော့ ဂူထဲမှာ သာ ဂူအောင်းပြီး တရားအားထုတ်လေသည်။ ။

ဂူအောင်း၍ တရားကျင့်သောအလုပ်မှာ သာမန်လူတို့ ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သော ကျင့်နည်းပင် ဖြစ်၏။ အလင်း ရောင်မရှိသော မည်းမှောင်တိတ်ဆိတ်နေသော ဂူအတွင်း၌ နှစ်ပေါင်းများ စွာနေပြီး တရားကျင့်ကြသည့်သူတော် စင်တို့ ရှိကြလေသည်။ ။

တရုတ်၊ တိဗက်နှင့် အိန္ဒိယယောဂီများ သည် ထိုအလေ့အကျင့်ကို နှစ်သက်စွာ ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြ သည်။ ။ တိဗက်၌ ဂူအောင်းသောပုဂ္ဂိုလ် အများ အပြားရှိပါသည်။ ။ အချို့က ဂူထဲဝင်၍ ဝင်ပေါက်ကို ကျောက်တုံး ဖြင့်ပိတ်ကာ ကျင့်သောပုဂ္ဂိုလ်နှင့် အချို့က အလင်းရောင်မရှိသောတွင်းထဲဆင်း၍ တရားကျင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိသည်။ ။ အိန္ဒိယယောဂီများကတော့ တောတောင်ဂူများ ထဲတွင် အလျဉ်းသင့်သော နေရာများ ၌ အားထုတ် ကြလေသည်။ ။ လားမားကျောင်းတိုက်များမှာ တော့ တရားကျင့်သောပုဂ္ဂိုလ်နှစ်မျိုးရှိသည်။ ။

တစ်မျိုးက အပေါင်းအဖော်များ နှင့် အတူနေရင်း တရားအားထုတ်ကြသည်။ ။ အောင်မြင်မှုရသောပုဂ္ဂိုလ် များ လည်း ရှိပါသည်။ ။ အချို့က တော့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သောနေရာတွင် တစ်ယောက်တည်းကျင့်မှ အောင်မြင်မှု ရသူတွေလည်း ရှိပါသည်။ ။

ဤသို့ တိတ်ဆိတ်မှုကို လိုလားသောပုဂ္ဂိုလ်တို့ သည် ကျောက်တောင်နံရံများ တွင် သဘာဝအလျောက် ဖြစ်ပေါ်နေသော ကျောက်ဂူများ အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကာ တရားကျင့်ကြံ အားထုတ်လေ့ရှိကြသည်။ ။

ကျောက်ဂူထဲဝင်ရောက်၍ တရားကျင့်လိုသူတို့ အဖို့ ကျောက်ဂူနံရံများမှာ ထူထဲလှသောကြောင့် အပြင် ဘက်မှ အသံနှင့် အလင်းရောင်တို့ အတွင်းသို့မရောက်နိုင်ပေ။

ဂူအောင်း၍ တရားကျင့်လိုသူကို အခြားအဖော်များက ထိုသူ ဂူထဲဝင်သွားပြီးနောက် ဂူပေါက်ဝကို ကျောက်တုံးဖြင့် အသေပိတ်ပစ်လိုက်ကြသည်။ ။

မြန်မာနိုင်ငံ၌ ပြည်ဘက်၌ ဦးမာဃဟု ခေါ်သော ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး ဂူအောင်းရာမှ ပျံလွန်တော် မူသွားသော ဖြစ်ရပ်လည်း ရှိပေသည်။ ။

သို့ကြောင့်

ဂူအောင်းသည့် ကိစ္စကို မည်သူကမှ တိုက်တွန်းခြင်းမပြုရပေ။ မိမိ သဘောဆန္ဒအလျောက်သာ ဂူထဲဝင် ၍ တရားကျင့်ကြရပါသည်။ ။

ကျောက်ဂူထဲမှာ အလင်းရောင်လုံးဝမရှိပါ။ အခြားအဖော်များက တစ်နေ့လျှင် တစ်ကြိမ်သာ အစာ ရေစာကို အလင်းရောင်မဝင်နိုင်သော အ

ပေါက်မှ သွင်းပေးရသည် ။ အစာရေစာ သွင်းသော အပေါက်မှာ လည်း အစာရေစာထည့်သော ပန်းကန်သွင်းသာရုံသာ ကျယ်ပါသည် ။

ကျောက်ဂူထဲ၌ တရားကျင့်သောပုဂ္ဂိုလ်က သွင်းပေးသောအစာခွက်ကို မယူတော့ဘူးဆိုလျှင် ဂူထဲမှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေကြောင်း သိရှိကာ အပေါက်ဝကိုပြန်ဖွင့်၍ အတွင်းမှ အခြေအနေကို ကြည့်ရလေသည် ။ အတွင်း၌ နေမကောင်းဖြစ်နေ၍ သော်လည်းကောင်း၊ သေဆုံးနေ၍ သော်လည်းကောင်း တွေ့ရတတ်ပါသည် ။

ဂူထဲ၌ တရားကျင့်နေသောပုဂ္ဂိုလ်သည် သုံးနှစ်၊ သုံးလ၊ သုံးရက် နေရပါသည် ။ တစ်ယောက်တည်း သံသရာ၏ ဖြစ်တတ်ပျက်တတ်သည့် သဘောကို ဘာဝနာစီးဖြန်းရပါသည် ။

သတ်မှတ်သော နှစ်၊ လ၊ ရက်စေ့ကာနီး၍ တစ်လလောက်လိုသော အခါ ဂူအမိုးပေါ်မှ အလင်းရောင်မှိန် မှိန်ကလေး စတင်ဝင်ရန် အပေါက်သေးသေးလေး တစ်ပေါက် စတင်ဖောက်ပေးရသည် ။ အမှောင်ထဲမှာ ရက်၊ လ၊ နှစ်များ စွာနေပြီးမှ အလင်းရောင်နှင့် ချက်ချင်း တွေ့ပေးလိုက်လျှင် မျက်စိကန်းတတ်ပါသည် ။

သို့ကြောင့် နောက်ဆုံးလသို့ ရောက်လာသောအခါ ဂူအမိုးမှ အပေါက်ကို တဖြည်းဖြည်းချင်းချဲ့ပေးရာမှ နောက်ဆုံး နှစ်၊ လ၊ ရက်စေ့သောအခါမှ ဂူပေါက်ဝမှ ပိတ်ထားသော ကျောက်တုံးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ရပါသည် ။ ထိုအခါ ဂူအောင်းပုဂ္ဂိုလ်မှာ ပိုးဟပ်ဖြူကဲ့သို့ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလျက် ရှိနေသည် ကို တွေ့ရပါသည် ။

အချို့သောပုဂ္ဂိုလ်များ သည် နှစ်စေ့၍ အပြင်သို့ ထွက်လာသော်လည်း အပြင်၌ မနေလိုတော့ဘဲ တစ်သက်လုံးပင် ဂူထဲမှာ နေတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ဂူထဲသို့ပြန်ဝင်သွားကာ တစ်သက်လုံး ဂူထဲမှ

မထွက်တော့သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ လည်း ရှိကြပေသည်။ ။

ဂူအောင်းခြင်း၏ အကျိုးမှာ

ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်ထားခြင်းကြောင့် စိတ်ကို စကြဝဠာသို့လွှတ်ကာ လည်ပတ်နိုင်ပါသည်။ ။ တွေးတော ကြံဆချက်ဆိုသည် မှာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိသော လှိုင်းတစ်မျိုးပင်ဖြစ်ပေသည်။ ။

ရုပ်ခန္ဓာဆိုသည် မှာ လှုပ်ရှားမှုအင်အားကို အစိုင်အခဲ လုပ်ထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ။ စိတ်တန်ခိုးပြင်းထန်လျှင် ရုပ်ဝတ္ထုကို လှုပ်ရှားစေနိုင်ပါသည်။ ။

တစ်ဖန်

စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ထားနိုင်သော စွမ်းအား(တန်ခိုး)ရလာလျှင် အခြားအရပ်တစ်ပါးမှ လူများကို တွေ့နိုင် လာသည်။ ။ စကားပြောလိုက ပြောနိုင်လာသည်။ ။ စိတ်ချင်းဆက်သွယ်၍ စကားပြောသော နည်းကို "တယ်လီ ပသီ"နည်းဟု လည်း ခေါ်ကြလေသည်။ ။

ဘိုးသက္ကသည် ကျောက်နဂါးဂူအတွင်းသို့ ရောက်ရှိ လာပြီး တရားအားထုတ်ခြင်းခြင်းကိုသာ စူးစူးစိုက် စိုက် ပြုလုပ်လေရာ လအနည်းငယ်ကြာသောအခါ စိတ်တည်ငြိမ်မှုရ လာပြီး အတော်အတန် ပေါက်မြောက် အောင်မြင်သောအဆင့်သို့ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ။

တစ်နေ့သောအခါ ဂူထဲ၌ တရားထိုင်နေစဉ် ဂူပေါက်ဝမှ တရွေ့ရွေ့ဝင်လာသော မည်းမည်းသဏ္ဌာန် တစ်ခုကို သတိပြုမိလိုက်သဖြင့် မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဂူအပေါက်ဝဘက်မှ သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင် ဝင်လာနေသည် ကို တွေ့ရလေသည်။ ။

"ဘယ်ကသတ္တဝါများ ဒီဂူထဲကို ဝင်လာတာပါလိမ့်"

ဟု တွေးမိသည် မှ အပ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုတော့ မဖြစ်လှပေ။

"ငါဟာ သတ္တဝါတွေရဲ့ အပေါ်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ မေတ္တာမပျက်ခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့် သတ္တဝါ အပေါင်းတို့ ၏ ဘေးအန္တရာယ်အပေါင်းမှ ကင်းဝေးပါစေသား"

ဟု စိတ်ထဲမှာ နှလုံးသွင်းထားလိုက်မိသည် ။

ဂူပေါက်ဝမှ ဝင်လာသော သတ္တဝါသည် တရွေ့ရွေ့နှင့် သူတရားထိုင်နေသော နေရာအနီးသို့ ရောက်လာ လေသည် ။

ဝင်လာခါစက မသဲမကွဲရှိသော်လည်း အနားရောက်သောအခါမှ အလွန်ကြီးသော ကျားသစ်နက်ကြီး တစ်ကောင်ဖြစ်မှန်း သိရတော့သည် ။ ကျားသစ်နက်ကြီးမှာ အလျားရော အလုံးအထည်ပါ ကြီးမားလှပြီး တစ်ကိုယ်လုံးအနက်ရောင်ဖြစ်သည် ။

ထိုကျားသစ်နက်ကြီးသည် ဂူပေါက်ဝမှ ဣန္ဒြေရစွာဖြင့် လျှောက်လာပြီး ဘိုးသက္က ဖိုထားသော မီးဖိုနံဘေးသို့ ရောက်သောအခါ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ကာ ဘိုးသက္ကကို ကြည့်နေလေသည် ။ ဘိုးသက္ကအနေနှင့်လည်း ကျားသစ်နက်ကြီးက သူ့ကို ရန်မူမည့် လက္ခဏာ မတွေ့ရသောကြောင့် တရားအလုပ်ကိုသာ ဆက်လုပ်နေလေသည် ။ ကျားသစ်နက်ကြီးကလည်း မီးဖိုနံဘေး၌ ဝပ်ကာ အိပ်နေလေတော့သည် ။

"အင်း ဟိုမိန်းကလေးတွေ ပြောသွားတဲ့ ငါ့အတွက်အဖော်ဆိုတာ ဒီသတ္တဝါကြီး များ လား မသိဘူး"ဟု တွေးလိုက်မိသည် ။

ထိုအချိန်မှ စကာ ကျားသစ်နက်ကြီးသည် ဘိုးသက္က တရားအားထုတ်သော ဂူထဲမှာ ပင် အမြဲနေလေ တော့သည် ။
